

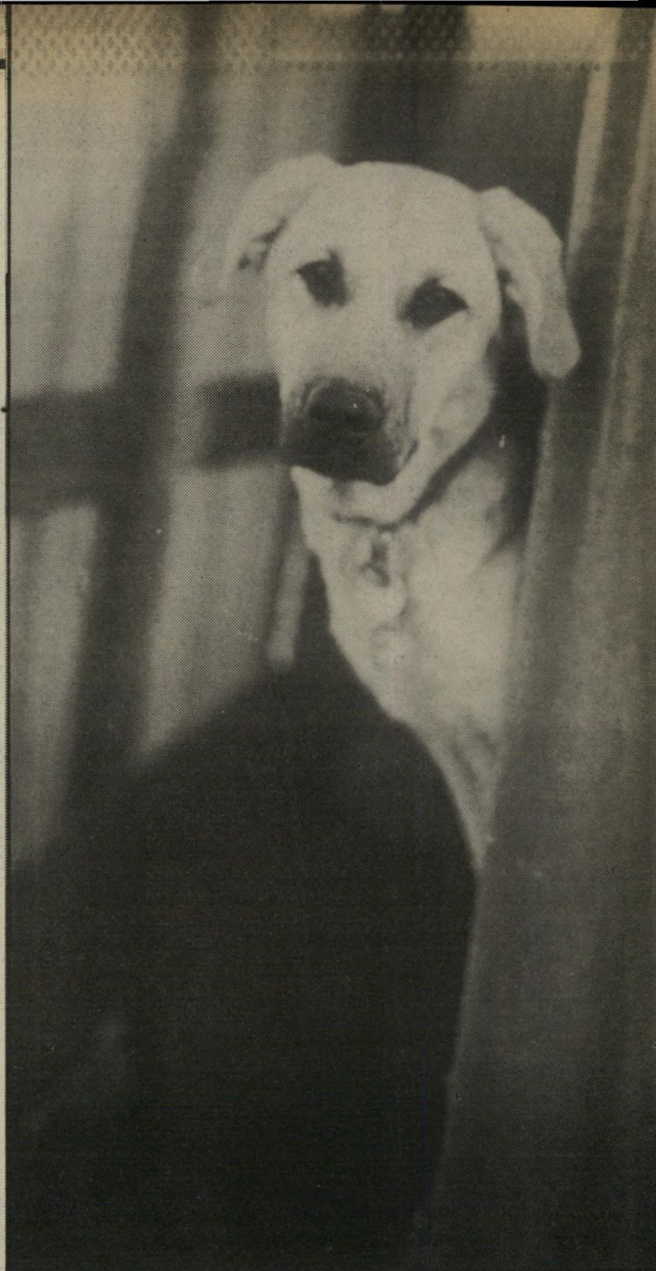
בחור נידח בשרון נוצר ג'ועדן לכלבים. אין כסף להשלים אותו, ועל הכלבים מאיימת סכנה חדשה

גם כלבים רוצים לחיות

ואורלי וחבריה חילצו אותה בקושי. בתחילה לקחה אותה לביתה, אך הכלב שבביתה לא הסתדר עם נדיה, והיא נאלצה למסור אותה לצעיר-בעלי חיים השרון. היא באה לבקר את הכלבה ולהתעניין אם נמצא לה בית. התפלאתי לראות כמה ילדים שבאו ללא הוריהם, כדי להתנדב להאכיל ולטפל בגורים קטנים. שהיו במקום נפרד. הילדים מגיעים לשם כמעט בכל יום, לאחר שעות-הלימודים, ועושים כמיטב יכולתם. כמה כלבים רצו לקראתי בשימחה, רובם חברותיים. הם תלו בי עיניים מלאות תיקווה, כאילו ביקשו שאקח

נאספו כספים רבים כמשך הזמן, ומטעם העירייה הובטח לאגודה מיגרש ברחוב הברזל, ברמת-החייל. מאז עברו שש שנים. במשך כל השנים הללו נרחו כקשותיהם של חברי האגודה עליידי האחראים בי עיריית תל-אביב בלך ושוב. לאנשי האגודה היה קשה להמשיך ולפעול כאופן בלתי-מסודר. כל אחד מחברי האגודה החזיק את החיות האומללות בביתו, עד שנמצא בית מאמץ. לאחרונה התפרקה חבורת המתנדבים, והחלט להמשיך לפעול כאשר עיריית תל-אביב תאפשר לבנות על המיגרש המובטח. רצייתי להציל את הגורים שמצאתי,

מצב זה גרם עוגמת-נפש לכמה וטרנירים, שמטרתם היתה להציל חיות — והם קמו ועזבו. סיפר לי ארם על מיקרה עצוב מאוד שקרה לו, אחרי שהביא כלבלב קטן וחמוד לצעיר-בעלי-חיים ביפו. זה היה אחרי ויכוח בינו לבין אשתו, שלא הסכימה לטפל בגור. כאשר חזר האיש לביתו בלי הכלב, מצא את ילדיו בוכים ומפצירים בו להתזר להם את הכלבלב האהוב, הפעם בהסכמת האם. כשחזר האיש לצעיר-בעלי-חיים, אחר שעות אחרות, נאמר לו כי הכלב נמסר למישהו. הוא עמד שם והתחנן שיאמרו לו איפה הכלב, והוסיף שהוא מוכן לתרום סכום נכבד, כדי שלא

מתנדבי צעיר-בעלי-חיים במוסד "השרון" הכסף לא הספיק להשלמת הגג

אותם משם. היו שם כלבים קטנים וגדולים, גיוועים ואחרים, שהגיעו למקום בנסיבות שונות ומשונות. זאת סיפרו לי מאוחר יותר מנהלות המקום, אדית רוזן ויווה אליעזר. שתיהן יזמו את הקמת המקום, ונמצאות בו רוב שעות היום.

תרומת הורים שכולים

אדית רוזן, אשה חביבה, עובדת מזה שנים ככורכת-ספרים. היא מתגוררת בכפר-סבא ברירה קטנה, שם היא מטפלת בשבע כלבות, שאותן אימצה. יווה אליעזר הגיעה לפני 12 שנים מארצות-הברית, גם שם היתה פעילה באגודת צעיר-בעלי-חיים. בהתחלה התגוררה ברמת-גן, ולפעמים, כשי מצאה ברחוב כלב פצוע, לא ידעה לאן להביא אותו. היא הודיעה כשהגיעה

ושאבתי עירור כירייעה כי קיים מקום שבו אין משמידים כלבים, והמשמש בית ארעי לחיות העזובות. היה קשה למצוא את המקום. נסעתי לצומת-זרעננה, ומשם המשכתי עד לאגמיה-החיימזון של רעננה. עברתי בין שדות ופרדסים, עד שלבסוף הגעתי לשני מיבנים לא גמורים, שלידם היה קבוע שלט: "צעיר בעלי-חיים השרון". במקום מצאתי ילדים אחרים עם הוריהם, שבאו לאמץ כלב. היה שם גבר קשיש שסיפר לי על כלב שהיה חברו הטוב בחיים ונפטר לא מזמן. הוא איש עירי ומתגורר בבית גדול, ובא למצוא כלב שיארח לו לחברה. הוא חיפש כלב לא צעיר, שאורח-חיייו יתאים לשלו. אורלי בר מכפר-סבא, נערה נאה וצנועה, שסיימה השנה את לימודיה בסמינר-הקיבוצים, באה לבקר כלבה בישיב נדיה. את נדיה מצאה בתוך בור עמוק בכפר-סבא. לשם הושלכה,

לגרום לילדיו אכזבה וצער. אך היה מאוחר מדי: או נודע לו כי הכלב הושמר. לפני שש שנים קמה אגודה חדשה בשם אס-אראס. רוב חבריה היו צעירים וצעירות חובבי-חיות, שנהגו לאסוף כלבים עזובים ולמצוא להם בתים. אותם צעירים גייסו לעזרתם את הר"ד זאב-שיינר, שהתנדב לטפל בחיות הפצועות שהם מצאו. אגודת אס-אראס נרשמה כע"י מותה, ופנתה לעיריית תל-אביב בבקשה להקציב להם מקום שישמש מיקלט לחיות עזובות. באותם ימים אף אורגן ערב בידור בקולנוע דקל בו הופיעו בהתנדבות אמנים רבים, חובבי חיות. מלבדם גם שלמה ("צ'יק") להט, ראש העירייה, הופיע באותו ערב על הבימה. כנאומו הודיע כי הוא מופיע הפעם כבעל-כלב, ולא כראש-עירייה, והבטיח כי יעשה כמיטב יכולתו לעזור לאגודה.

רצייתי שאותם גורים יישארו בחיים, וידעתי שלא אוכל לגרל אותם בעצמי. טילפנתי לכמה רופאים וטרנירים, שאותם אני מכירה, וכולם יעצו לי פה אחד, להביא את הגורים לצעיר-בעלי-חיים השרון. שם, כך אמרו לי, עושים מאמצים רבים למצוא לכלבים בתים מאמצים, והכי חשוב — שם לא משמידים בעלי-חיים, והחולים אף זוכים כטיפול רפואי.

רוצח הומאני

באריז יש כמה אגודות הנקראות בשם "צעיר-בעלי-חיים", וכל אגודת פועלת בפני עצמה. כל האגודות האלה רשומות בפרוצדורה של אגודות צעיר-בעלי-חיים, אך אין כל שיתוף פעולה בין האחת לשניה, וכל אחת פועלת ברשות עצמה. כך נוצר מצב עגום ביותר, כאשר בכל יום מובאות חיות פצועות ועזובות, והמקום צר מלהכיל את כולן, ואז נאלצים מנהלי אותם מקומות להשמיד עשרות כלבים וחתולים בכל יום. גם אין אפשרות להפריד בין כלבים חולים ובריאים, בגלל חוסר-המקום, ואז נדבקים הבריאים במחלות שונות, אנשים המגיעים לאמץ כלב, מעדיפים כלב בריא — ואז נאלצים להשמיד את החולים. שיטת ההשמדה מגוונות ביותר: אחת השיטות המקובלות הינה שימוש באקדח-מסמרים, המכונה בשם המי קאברי יומן קילר (הרוצח ההומאני). באותו אקדח הבריטיבי תקוע מסמר ברזל גדול, אותו יורים למרכז ראש של הכלב. יש גם שיטת-ההרדמה בגאז רעיל, שיטה הגורמת לבעל-החיים יסורים נוראים. מועתם מרופאים וטרנירים שעבדו, או שעובדים במקומות אלה — לרוב בהתנדבות — כי קשה להם לשאת את המראות האלה, אך מחוסר ברירה הם נאלצים להשתתף במיבצע ההשמדה הקבוע.

ל אגודת צעיר-בעלי-חיים השרון הגעתי אחרי חיפושים ארוכים ומייגעים. היה זה אחרי שמישהו השאיר ליד רלת ביתי קופסה ובה ארבעה גורי-כלבים, בני שלושה שבועות. חששתי להביאם לצעיר בעלי-חיים ברחוב סלמה ביפו, כי ידוע לי מנסיונות קודמים, שלי ושל אחרים, שהמדיניות שם הינה צימצום מיספר החיות. במילים אחרות: השמדה. וזאת בגלל הצפיפות האיומה הקיימת בי מקום.

מורה בר והכלבה נדיה מתוך בור עמוק